

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. KUJI 25957/2015, sp. zn. OOSČ 964/2014 OOSC/292/PK, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také „správní orgán“) ze dne 31. 7. 2014, č. j. DOP/5015/2013-12, a to podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), jako opožděné. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce formuloval žalobu v následujících šesti bodech:

„[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův brod, ze dne 31. 7. 2014, č. j. DOP/5015/2013/12 (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“) jako opožděné. Žalobce zastává názor, že odvolání bylo podáno včasné, a napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

[2] Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o dni podání odvolání, tj. 30. 9. 2015. Mezi žalobcem a žalovaným je **však sporu o datu doručení rozhodnutí prvního stupně a délce lhůty k podání odvolání.**

[3] Žalovaný správně konstatoval, že zmocněnec žalobce požádal o doručování písemností na e-mail obecny@zastupce.eu. **Žalovaný dále konstatoval, že správní orgán prvního stupně na tento e-mail napadené rozhodnutí nedoručoval, neboť „tato adresa je chybná (uvedena diakritika)“. Žalobce označuje toto tvrzení žalovaného za nepravdivé, neboť ostatní správní orgány bez potíží doručují na tuto elektronickou adresu písemnosti (důkaz přílohou), jakož i na této adrese je zřízen elektronický podpis, tj. kvalifikovaný certifikát důvěryhodné certifikační autority PostSignum (důkaz přílohou). Není tedy pravdou, že by adresa byla chybná a naopak je tvrzením žalovaného prokázáno, že správní orgán na doručovací adresu napadené rozhodnutí nevypravil.**

[4] **Není-li písemnost vypravena na adresu k doručování** (tj. není-li učiněn ani pokus o její doručení), **nemůže případné doručení desátým dnem uložení při doručování způsobem, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal, vyvolat právní důsledky** (srov. závěr č. 86 zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009: „ve smyslu § 19 správního řádu nemůže nesprávné doručování poštou vést k uplatnění fikce doručení. Zde by totiž nezákonnost postupu správního orgánu měla negativní dopad na právní postavení adresáta.“)

[5] **Napadené rozhodnutí tedy doručeno nebylo** a žalobce se o jeho vydání **dozvěděl toliko „neoficiální“ cestou**, kdy byl žalobce upozorněn na daňový nedoplatek za pokutu, a to dne 29. 9. 2014. **Toho dne počala plynout 30denní odvolací lhůta dle § 84 odst. 1 správního řádu.**

[6] **Odvolání, které podal žalobce dne 30. 9. 2014** tak bylo podáno v první den odvolací lhůty a je tedy **včasné**; žalovaný nesprávně vypočítal poslední den lhůty pro podání odvolání, neboť nesprávně vyhodnotil, zda **správní orgán prvního stupně postupoval při doručování písemností zákonným způsobem.**

Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Vzhledem k výše uvedenému navrhoval žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7. 7. 2015. Uvedl, že žalobce byl zastoupen v přestupkovém řízení obecným zmocněncem P. K., nar. ..., trvale bytem Č.. A. 601, P. 6, který požádal o doručování písemností na elektronickou

adresu.... Dle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kteřou mu účastník sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. Z uvedeného ustanovení správního řádu vyplývá, že správní orgán není povinen automaticky doručovat vždy nejprve na zvolenou elektronickou adresu, ale že záleží na jeho uvážení, zda uvedenému požadavku vyhoví, když smyslem doručování na elektronickou adresu má být zejména urychlení řízení. Má-li správní orgán podezření, že sdělení elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou (jak tomu zpravidla bývá v případech účastníků řízení zastoupených obecným zmocněncem P. K.) a doručování na zvolenou elektronickou adresu by přispělo pouze ke zpomalení řízení, může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 25. 2. 2015, č.j. 52 A 47/2014-72).

Správnímu orgánu i žalovanému je z úřední činnosti známo, že písemnosti odesílané na elektronickou adresu ... se vracejí zpět jako nedoručitelné. Tuto skutečnost je možné si kdykoli ověřit odesláním jakékoliv textu na tuto adresu. Jelikož správní orgán z úřední činnosti věděl, že na uvedenou adresu ve formátu, v jakém byla uvedena, nelze řádně doručit, a takovéto doručování by vedlo pouze k průtahům řízení, doručoval žalobci písemnosti tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádal, a to v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu.

Zřejmě s vědomím existence § 20 odst. 1 správního řádu, dle kterého lze fyzické osobě doručit, kdekoli bude zastižena, správní orgán I. stupně ve snaze vyhovět požadavku žalobce na elektronické doručování písemností zasílal písemnosti také na adresu..., kde se však řádně doručit nepodařilo.

Rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 7. 2014, č. j. DOP/5015/2013-12, bylo doručeno na adresu pro doručování, kterou měl P. K. evidovanou v informačním systému evidence obyvatel (M. 1482/11, P. 1), v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí dne 11. 8. 2014. Zákonná lhůta pro podání odvolání začala běžet dne 12. 8. 2014 a skončila dne 26. 8. 2014. Zákonná lhůta pro podání odvolání marně uplynula, aniž by žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu řádný opravný prostředek, a tak nabylo právní moci dne 27. 8. 2014. Odvolání žalobce podal až dne 30. 9. 2014, tedy opožděně. V této situaci musel žalovaný postupovat dle § 92 odst. 1 správního řádu a podané odvolání jako opožděné zamítnout. Žalovaný je přesvědčen, že přestupkové řízení v předmětné věci proběhlo v souladu s právními předpisy.

Vzhledem k uvedenému navrhol žalobu zamítnout, na rozdíl od žalobce souhlasil s projednáním žaloby bez nařízení jednání.

III.

Jednání před krajským soudem

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 30. 6. 2016. Žalovaný se z účasti na něm předem omluvil. Odkázal se přitom na své dřívější vyjádření a navrhol žalobu zamítnout, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015-27, z něhož byla vyvozena následující právní věta, publikovaná ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu:

„Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“

Žalobce zaslal ještě před jednáním krajskému soudu návrh na provedení důkazu listinou, který by osvědčil, že lze odesílat písemnosti na e-mail s diakritikou pomocí aplikace Microsoft Outlook, takže žalovaný mohl a měl zasílat úřední písemnosti žalobci na požadovanou elektronickou adresu ... Podle žalobce neobstojí tvrzení žalovaného, že odesílat elektronické písemnosti na e-mail žalobce (jeho zástupce) neuměl anebo, že to nešlo. Tímto důkazem měla být vpředu zmíněná e-mailová zpráva ze dne 29. června 2016, zasláná na e-mail..., již byl také důkaz při jednání proveden. Zástupce žalobce uvedl v závěrečném návrhu k věci následující:

„Na e-mail ... lze odesílat a zejména úspěšně doručovat el. poštu pomocí běžně dostupné aplikace Microsoft Outlook, neboť pokud by to nešlo, tak by el. adresa v odeslané poště nebyla zobrazena jako existující adresa, kterou Outlook zná, obdobně jako je potvrzena adresa právního zástupce ... Zkoušku odeslání příslušné zprávy učinil právní zástupce z vlastní iniciativy. S příjemcem e-mailu nijak nekomunikoval, protože ho nezná, ale podstatné je, že Microsoft Outlook nehlásí chybu odeslání. Ve věci by bylo možné ještě provést důkaz vyžádáním doručené pošty osobě, která disponuje s e-mailovou adresou, nyní ... Podstatné tedy je, že správní orgán mohl doručit zmocněnci žalobce úřední písemnost, pokud by použil Microsoft Outlook, případně i webové rozhraní Seznam.cz. (-) Neobstojí tedy argumentace žalovaného, že nemohl zasílat úřední písemnosti na email s diakritikou, a proto ve smyslu žádosti zmocněnce nedoručoval na el. adresu, neboť doručovat mohl.

Žalobce zastává názor, že rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č.j. 1 As 104/2015-27, ze skutkového ani právního hlediska nedopadá na žalobu žalobce a právní argumentaci žalobce, neboť NSS řešil jinou věc, a to doručování na dvě emailové adresy. Za 1. ... a za 2...., kdy především zaujal stanovisko, že zmocněnec žalobce v této věci měl vyvolat omyl záměrně, aby se správní orgán spokojil, považoval za účinné své doručování na emailovou adresu ..., ačkoliv bylo žádáno doručování na e-mail s diakritikou. V citované věci se správní orgán alespoň pokusil doručovat na el. adresu. Ve věci žaloby žalobce Ing. Vávry však nedošlo k záměně adresy s diakritikou s adresou bez diakritiky, správní orgán tedy nebyl v omylu ohledně doručování a ani se nepokusil doručovat na el. adresu ve smyslu žádosti. Vadou řízení o žalobě žalobce ze strany orgánu veřejné moci je skutečnost, že se vůbec nepokusil, ani nezadokumentoval pokus o doručení na e-mailovou adresu zmocněnce žalobce, což je chyba, kterou nelze tolerovat a v podstatě nelze ověřit, jak to vlastně bylo, tedy zda, jak tvrdí žalovaný, nebylo možné na e-mail s diakritikou zmocněnci žalobce doručovat, kvůli nedostatku softwaru pro odesílání pošty správního orgánu, nebo prostě kvůli tomu, že informační systém a odesílání pošty fungovalo, avšak pracovníkům se nechtělo odesílat písemnosti elektronicky, ačkoliv mohli a nebo účelově jednali tak, aby se zmocněnec o úředních písemnostech nedozvěděl, jelikož mu nedoručovali na adresu pro doručování, ale na adresu místa

bydliště. To je jenom tvrzení žalovaného, že nebylo možno doručovat zřejmě softwarem správního orgánu na adresu zmocněnce s diakritikou. Pokud by soudy takovou argumentaci tolerovaly, resp. akceptovaly, mohlo by dojít k tomu, že by správní orgán na el. adresu určenou k doručování i bez diakritiky účelově nedoručoval a následně by před soudem tvrdil, že software odesílání el. pošty prostě neumožňoval. Pokud někdy nějaký zmocněnec měnil e-mailové adresy pro doručování, tak to nedokazuje nic nezákonného a neetického, patrně je měnil pouze proto, že se jedna z jeho adres stala předmětem nadměrného spamu – nevyžádané pošty. Správní orgán prvního stupně rozhodně mohl odesílat el. poštu na e-mail s diakritikou pomocí aplikace Microsoft Outlook, jakékoliv verze, neboť tato aplikace umožňuje odesílání na emaily s diakritikou bez problému a podle judikatury NSS není na závadu, pokud je úřední písemnost odeslána z tzv. pracovní adresy pracovnice výpravní správního orgánu. Pokus o doručování pomocí Outlooku lze podřadit pod zásadu vstřícnosti veřejné správy k účastníkům řízení, zvláště za situace, pokud z důvodu zavinění na straně správního orgánu, spočívajícího v užívání nevhodného softwaru pro odesílání pošty, nelze odesílat na e-mail s diakritikou. Rozhodnutí jakéhokoliv soudu, založené na tom, že správní orgán se nemusí pokusit zasílat písemnosti na e-mail s diakritikou, protože by to zřejmě nešlo, by bylo nespravedlivé, neboť účastník správních řízení a ani jeho zmocněnec, nemohli v době správního řízení legitimně očekávat, že by správní orgán nemohl doručovat na e-mail s diakritikou. Pokud to skutečně nebylo možné, tak měla být tato informace v dané době z důvodu dodržení součinnosti s účastníky řízení a podle zásady vstřícnosti veřejné správy vyjádřena na webových stránkách správního orgánu, anebo na úřední desce správního orgánu, a nikoliv tak, že správní orgán ponechá účastníky řízení a jejich zmocněnce v nevědomosti o této skutečnosti a tuto skutečnost začne namítat až po několika letech v přezkumném řízení před soudem a soud event. tento postup schválí. To by bylo obecně nespravedlivé. Zmocněnec tedy očekával legitimně, že mu bude doručováno na e-mail s diakritikou a na tom nemůže nic změnit judikatura NSS z roku 2016, případně z roku 2015, neboť taková judikatura v rozhodné době nebyla. Informace, zda zmocněnec někdy někoho zastupoval v jiném řízení, před jiným orgánem, nebo před stejným správním orgánem, vůbec nehraje roli. Zmocněnec může zvolit obhajobu, která může komplikovat postup správního orgánu v řízení o trestním obvinění, byť se nejednalo o případ žalobce. Správní orgán musí čelit eventuálním komplikacím zákonným způsobem a soudy výkladem práva nikoliv účelovým s tím, že snad pro posouzení skutkové situace je podstatné, kdo byl zmocněnec žalobce. Zásadní v této věci ovšem je, že správní řád stanoví kogentní postup, jak má být doručováno podle správního řádu. Tedy má být učiněn pokus na adresu určenou účastníkem správního řízení, což žalovaný neučinil, a pokud se nedaří na tuto adresu doručovat, je správní orgán povinen informovat účastníka řízení, že mu již nebude na doručovací adresu doručováno, a to zase nejdříve na el. adresu, když není potvrzeno doručení, tak na adresu pobytu, což se opět nestalo. Správní orgán písemně nevyrozuměl zmocněnce, že mu již nebude doručováno na e-mailovou adresu. Postup správního orgánu rozhodně nesvědčí tomu, že by dal zmocněnci šanci dozvědět se, že mu již nebude doručováno na el. adresu. Pokud by zvolil nastíněnou proceduru, byl by postup správního orgánu zákonný a rozhodnutí správního orgánu by bylo řádně doručeno. Skutečnost, zda zmocněnec žalobce měnil adresy pobytu, není nijak rozhodná pro posouzení věci, zmocněnec má právo trávit dny delšího volna na Kanárských ostrovech, obdobně má právo měnit adresy v ČR, neboť žil v dané době v pronajatém bytě, jednalo se o nestabilní právní poměr, který mohl být kdykoliv

majitelem ukončen, čili není nic divného na tom, že měl trvalý pobyt na nějaké adrese a faktický pobyt na jiné adrese, tak tomu je ostatně u většiny osob, které se stěhují z menších měst do Prahy a tam žijí v pronajatém bytě. Závazný postup stanovený správním řádem pro doručování správním orgánem, zejména v řízení o trestním obvinění, je nedílnou součástí práva na řádné řízení před orgánem veřejné moci, ve smyslu článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy a v žádném případě nelze volit interpretaci tohoto práva, pouze v tom smyslu, aby orgánům veřejné moci bylo ulehčeno doručování a v podstatě odsuzování pachatelů dopravních přestupků. Žalobce navrhuje, aby zdejší soud zvážil, zda-li právní závěry rozhodnutí předloženého žalovaným a zejména právní závěry žalobce v tomto řízení mohou anebo nemohou obstát v řízení před Evropským soudem pro lidská práva ve Strassburgu. Podle názoru žalobce rozhodnutí NSS, na které odkazuje žalovaný, obstát na evropské úrovni nemůže. Žalobce připomíná, že v současné době řeší Ústavní soud otázku postupu doručování na e-maily s diakritikou ve správním řízení, a to ve věci vedené pod sp. zn. II. US 2862/2015. Ve věci zatím nebylo rozhodnuto, čili jakékoliv rozhodnutí ohledně doručování na e-mail s diakritikou vyššího soudu není stabilizováno a může být změněno. Podstatné je, že správní orgán na základě zavinění vlastní nezpůsobilosti neuměl a nebyl schopen odesílat na e-maily s diakritikou. Není možné, aby soudy de facto obstarávaly alibi proto, aby orgány veřejné moci nemusely aktualizovat svůj software do té míry, aby umožňoval odesílání zpráv na el. adresy obsahující diakritiku. Obdobně není možné, ani etické, kohokoliv podezírat, že zneužívá práv na doručování na el. adresu jenom proto, že pro její vytvoření použil český jazyk, tj. jazyk mateřský, tedy národní znaky svého jazyka.“

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry

V přezkoumávané věci byla mezi účastníky řízení spornou otázkou, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu doručeno žalobci, respektive, v který okamžik mu začala běžet lhůta pro podání případného odvolání proti němu. K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán vydal v dané přestupkové věci (překročení povolené rychlosti v obci) žalobci dne 30. 1. 2014, pod zn. DOP/5015/2013-4, příkaz o uložení pokuty, jenž mu byl doručen dne 4. 2. 2014. Odpor proti němu podal již v zastoupení obecného zmocněnce P. K., v němž jmenovaný požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu..., a za místo svého trvalého pobytu označil P. 6, Č. a. 601 (stejně jako i v plné moci ze dne 19. 2. 2014 na č. I. 19 správního spisu). Ve správním spisu není doklad o tom, že by žalobcem namítané rozhodnutí bylo jeho zmocněnci doručováno na elektronickou adresu..., jak o to žádal. Je v něm však pod pořadovým číslem č. 33 založena listina, podle níž bylo prvoinstanční správní rozhodnutí doručováno na adresu..., z níž došla následně zpráva, že „Doručení těmto příjemcům nebo skupinám je dokončeno, ale cílový server neodeslal oznámení o doručení.“ Proto správní orgán doručil prvoinstanční správní rozhodnutí zmocněnci žalobce prostřednictvím poštovních služeb na jeho adresu M. 1482/11, Praha 1, která byla platnou adresou pro doručování podle výpisu z technologického centra MV

ČR od 26. 4. 2014 (viz č. I. 32 správního spisu s doručenkou). Jelikož adresát nebyl při jeho doručování zastižen, byla zásilka uložena v provozovně poštovních služeb a adresát vyzván k jejímu vyzvednutí, což bylo možné dnem 1. 8. 2014 (v pátek). To však ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla zásilka s rozhodnutím připravena k vyzvednutí, zmocněnec žalobce neučinil, a proto vycházel správní orgán z fikce jejího doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu dnem 11. srpna 2014. Protože odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí a odvolání proti uvedenému rozhodnutí v ní podáno nebylo, správní orgán konstatoval, že nabylo dnem 27. 8. 2014 právní moci (viz § 83 odst. 1 správního řádu). O této skutečnosti vyznačil na správním rozhodnutí doložku právní moci.

Žalobce podal proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí odvolání až dne 30. 9. 2014 (viz č. I. 36 správního spisu), a tedy podle žalovaného rozhodnutí opožděně. Proti tomuto závěru brojil žalobce s tím, že mu nebylo prvoinstanční správní rozhodnutí doručeno na jím vymíněnou elektronickou adresu..., a proto ani nebylo možno vycházet z fikce doručení rozhodnutí, natož jeho právní moci. Žalovaný se v tomto směru naopak dovolával rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015-27.

Skutková zjištění o doručování správního rozhodnutí na tuto adresu správním orgánem a jeho postupy, popsal krajský soud výše. Závěry ohledně doručování písemností na adresu ... správními orgány rozebral Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku takto (dále citace jeho článků č. 13 až 18).

„Podle § 20 odst. 1 správního řádu platí: „Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání,”

Podle citovaného ustanovení se fyzické osobě písemnost doručuje, v případě, že nemá zřízenou datovou schránku, na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Mezi stěžovatelkou a žalovaným není sporu o tom, že zmocněnec žalobkyně požádal v průběhu správního řízení o doručování na e-mailovou adresu ... a že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný po marných pokusech o doručování na adresu ... (s vědomím rozdílu v diakritice) doručovali na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Jak vyplývá již z vyjádření žalovaného k žalobě, žalovaný takto postupoval, neboť je mu z úřední činnosti známo, že na zmocněncem uvedenou adresu nelze účinně doručovat z důvodu použití diakritiky.

Soudu je známo, že na internetové doméně „.eu“ je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky. Tato informace však není všeobecně známá a

tím spíše nebyla známa v roce 2014, tedy v době řízení před správními orgány v posuzované věci. Postup žalovaného je proto pochopitelný, a to i s ohledem na skutečnost, že po odeslání rozhodnutí o odvolání na adresu ... obdržel z této emailové adresy potvrzení o dojití zprávy (s „podpisem“: server pro zastupování). Protože se však jednalo o potvrzení bez zaručeného elektronického podpisu, nemohl mít své rozhodnutí za doručené.

Soud rovněž nepochybuje, že tento omyl byl vyvolán obecným zmocněncem stěžovatelky záměrně, neboť komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na jím uvedenou adresu se opakují v celé řadě případů. Volba adresy, kombinující slova „obecný“ (krátce) a „zástupce“ (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z nějž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.

Ze spisu jednoznačně vyplývá snaha žalovaného doručit napadené rozhodnutí zmocněnci stěžovatelky. Po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu tak nakonec učinil prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to nejen na adresu trvalého pobytu, kterou má zmocněnec stěžovatelky na ohlašovně (!), ale v souladu s právní úpravou také na adresu, kterou si zmocněnec nechal v centrální evidenci obyvatel uvést jako adresu pro doručování písemností. Ani zde nebyl při pokusu o doručení zastižen a uloženou zásilku si následně nevyzvedl. K doručení proto došlo fikcí dne 15. 7. 2014. Jestliže si osoba, která navíc opakovaně vystupuje ve správních i soudních řízeních jako obecný zmocněnec, zvolí v centrální evidenci obyvatelstva adresu pro doručování, nemůže následně namítat neúčinnost doručení na tuto adresu.“

Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že závěry, které v něm vyvodil, lze bez dalšího aplikovat i v přezkoumávané věci. Rovněž v ní totiž žádal obecný zmocněnec v roce 2014 správní orgán o doručování na elektronickou adresu..., a nebyl jím nikdo jiný, než P. K., nar. ..., tak jako ve věci Nejvyššího správního soudu výše prezentované. Rovněž v ní se správní orgán marně pokoušel doručit rozhodnutí na adresu ... (doručení nebylo potvrzeno), a to s vědomím rozdílu v diakritice, když tu měl za chybnou (viz sdělení na č. I. 38 správního spisu, nazvaného jako „Předání spisu odvolacímu orgánu a stanovisko k odvolání“). Po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu proto doručil správní orgán rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Shledal-li takovýto postup za zákonný Nejvyšší správní soud, stěžít lze správnímu orgánu v tomto směru cokoliv vytýkat.

Určitě je k němu ovšem třeba dodat, že se zmocněnec žalobce nemohl po podání žádosti o doručování na adresu ... chovat, jako kdyby již bylo jeho žádosti vyhověno, mít to prostě za hotovou věc. Takto přesně se však zmocněnec žalobce choval poté, co o doručování na uvedenou adresu požádal. Se správním orgánem již vůbec nekomunikoval. Přitom Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a že e-mailová komunikace je charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv. Právě proto musí účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat i písemnosti poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu. O to více to platí za situace,

zastupoval-li a zastupuje-li P. K. účastníky v nespočtu případech, jak je dnes již správním soudům napříč republikou obecně známo z jejich úřední činnosti. Právě ze zkušeností z nich musel seznat, že doručování písemností ze strany různých správních orgánů na elektronické adresy s diakritikou vyvolávají potíže, a to především v souvislosti s úrovní jejich technické vybavenosti, takže ty, po svých předchozích zkušenostech, kdy se nedařilo doručovat na elektronické adresy s diakritikou, již ani další pokusy o doručování na adresy s diakritikou nečinily. Krajský soud nemá sebemenších pochyb o tom, že právě této situace se snažil zmocněnec žalobce zneužít, neboť nejde o ojedinělý případ, ale z jeho strany o masivní využívání elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének vzdor tomu, nebo lépe řečeno právě proto, jaké problémy to vyvolávalo v doručování písemností. Ostatně ne náhodou uvedl Nejvyšší správní soud k této problematice v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46, v odstavcích 21 a 22, toto:

„Ještě o poznání větší riziko na sebe bere účastník, který požádal o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN: kromě rizika nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN je zde také zvýšené riziko špatného přepisu. I v posuzované věci použitá adresa sváděla k dojmu, že se jednalo o písarskou chybu a správně měla být zapsána celá bez diakritiky; „kreativní“ účastník by ale mohl zajít ještě dál a použít adresu, ze které její správný zápis není seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „<http://www.google.cz>“ a „<http://www.google.cz>“, kde pouhým okem není patrné, že znak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou; zdroj: <http://www.háčkyčárky.cz/>). Účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení.

V posuzované věci elektronická podatelna správního orgánu nebyla přizpůsobena k doručování zpráv na elektronické adresy využívající systému IDN, proto se zpráva zaslaná na adresu ... (předvolání obviněného k ústnímu jednání) vrátila jako nedoručitelná. Městský úřad se domníval, že zápis elektronické adresy snad obsahoval písarskou chybu (jak vyplývá z „Předání spisu se stanoviskem“ ze dne 1. 4. 2014, čj. R/D/1475/51897/2013/Fo), proto následně zaslal písemnost na adresu zapsanou bez diakritiky. I pokud by ale městský úřad postupoval správně podle § 19 odst. 9 správního řádu a pokusil se odeslat nedoručitelnou zprávu ještě jednou na adresu obsahující diakritiku v názvu domény, elektronická podatelna nekompatibilní se systémem IDN by zprávu opět nedoručila a správní orgán by musel tak jako tak přistoupit k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Pochybení městského úřadu proto nemohlo ovlivnit další procesní postup v dané věci ani zákonnost rozhodnutí ve věci samé.“

Jinými slovy, zmocněnec žalobce široce zneužíval práva s cílem komplikovat a protahovat řízení. Takovému to postupu ale nelze poskytovat soudní ochranu. Proto krajský soud uzavírá, že pokud správní orgán dospěl k závěru, že prvoinstanční správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 8. 2014 a žalovaný konstatoval, že žalobce proti němu podal opožděné odvolání, tak že oba orgány veřejné správy postupovaly v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu žalobu žalobce podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobcovy námitky, doplněné navíc ještě při jednání krajského soudu dne 30. 6. 2016, nemohly na tomto závěru cokoliv změnit. Žalobce, respektive jeho zástupce, totiž odmítá vzít na vědomí, že podstatou věci není skutečnost, zda je možno v současné době, a to třeba zdůraznit, doručovat písemnosti na předmětnou e-mailovou adresu s diakritikou, neboť předmětem přezkumu je situace z roku 2014 (proto jím navržený důkaz k prověření možnosti doručovat na adresu s diakritikou v roce 2016 byl pro posouzení věcí nevýznamný) a krom toho, jak bylo rozvedeno výše, účastník řízení (jeho zástupce) nemá právo na doručování písemností na vyžádanou e-mailovou adresu, takže nekomunikuje-li s ním správní orgán na takovéto vyžádané adrese, musí být připraven na to, že s ním komunikuje na doručovací adrese evidované v informačním systému evidence obyvatel podle zákona o evidenci obyvatel. Tuto skutečnost nemínil vzít zmocněnec žalobce na vědomí zcela účelově, takže ve výsledku nedostatečně střežil práva zastoupeného a v důsledku toho nabylo rozhodnutí o přestupku žalobce právní moci již v prvním stupni.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 8. července 2016

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce